

פ: רבינו גרשום

כר הלוברס אסאט
 כר הלוברס והו לא כרת
 נמי ליחי'ם אדנו מקטל
 וואו ואת נור דקמא מקטל
 קטילי ואת שובס שובס
 שח'ם אה היה שח'ם
 במים עד היום קדשים
 גמורים שח'ם בחי'ן וזרת
 נמי ליחי'ם וזרת חילין
 במים שחי'ם מסילין
 והשני ספג את הארבעים
 וזרת ראשון לא השב
 שחי'ם חזק דקמא ולא
 מוסיף
 כשר כלומר צי'ן בדשכ'ס
 שחי'ם לא שחי'ם שר
 שחי'ם שארית ארזיה
 היא: אקלי'ל כלומר
 וזרש'תו ארזיה ארז ארז
 לי' שמעון קמ'ל דאני'
 שחי'ם ארזיה: וזרש'תו
 שח'ם לא וזרש'תו צי'ן
 כר כלומר קדשים במים
 דאמרי' שח'ם ספג את
 הארבעים וזרש'תו כלומר
 זרש'תו את הארבעים משום
 לא דאזרחו וזרש'תו
 וילי'ל נמי משום לא
 דמזרחו צי'ן וזרש'תו

(א) נראה דנ"ל ושחיטה ראיה
היא כלומר אפי' לר"ש קמ"ל
דאיה שחיטה ראיה.

פ:

קדשים שחיטה שאינה ראויה היא. וא"ל ואלא בפרק כסוי הדם (לקמן דף פה.) מפרש טעמא דר"ש דליף מטבוח טבא והנן וליף משחוטין חוץ ומשני דנין חולין מחולין ואין דנין חולין מקדשים א"כ הלא בנקדשים ילף קדשים מקדשים וי"ל

כיון דעיקר אותו ואת בנו בחולין
מביא דשור הפסוק הענין על כרחך
שמיטה דמביא ביה בשמיטה הראיה
מירי משום דליפסין חולין מחולין:
שמיטה שמיטה ראיה היא דבר
במה ב' פ' הקונטרס
לא מביא דלענין מלקות לא בעי
למילקי משום שמיטה שני אם אותו
מחוסר זנו נוהג בקדשים השתא הו
מחוסר זנו ופסול אלא אפילו אי אין
אותו ואת בנו נוהג בקדשים משום
שמיטה ראשון אינה ראיה דאינה
מותרת בלא זריקה שני אחרי פסול
דמביא לא הוי מחוסר זנו ומאי קופי
דנח דקאמר ומטעם זה קאמר ספרים
לקמן וישיבה כתוב כהן אין מלקות
לדמותו ואת בנו נוהג בקדשים משום
שמיטה ראשון לא ראיה על זנו דהתם

האמת נספק למה לא משום דלא הוה
ספק תיפוק ליה ממש דלא הוה
רצויה משום שהוא מחוסר זמן ואין
נראה דכיון דלפני הכבוד אומר ואת
בנו בקדוש מיי"ו מוסיק על עיני
ראשון (לפני דף ע"ה) הרי גזירת
הכבוד תילקי אפי"ה דלא שמיט
רצויה היא דהוי מחוסר זמן כיון
דליכא פסול אחרינא כמו שמיט חזן
דחייב אפילו לרבי שמעון ק"ף על גב
דלשאר מילי שחיטא שמיטא שאלנה
דלחיה וצויר דנצדריה זמן בצדקא בנחל
דחובים (דף קי"ג:) אומר ואת בנו
קדוש ומחוסר זמן רבי שמעון אומר
הרי הן בלול תשלו משום דחשיבא
לנחיה (ועובר בלאו דלא תשטפו
לכן נראה דלא מוכח הכא אלא

הראשון לשחיטת קדשים איננו ראוי
לרב המנוה לבסמוך מפני כהנה דונ
דבר אשית דשן שחיה ראיה: (ו)
הראשון איננו ראוי כיון שבשעת
שמתקבל ביום דלמא דב"ק דפסחים
שחיה ראוי ואם תאמר דנמרוה ו
שחיה ארבעה ותמשה בקדשים שחיי
חורו קרן לנעלים כשנשפך הדם ופרי
דבי אושעיא איתא ליה נצקה ה
ונת אורל שאתה יכול להאכליו לאחרי
דמרוה הוה משני דבי אושעיא כ"ל
מרוק דמי היינו משום דחוקה תורה
ובמסקנא דמיה הוה נמי שחיטת קדש
אלא ליתנה תלוקת משום דהתרחל קש
היא אפילו נשפך הדם דכל העומד לר
בהמציא אשם תלי (ברכות ד:). אמור
מזה לפדוה פירוש כשמצא אכל הימ
לקמן לרב המנוה וי"ל דבי אושעיא
ופסול אבל לרבי אושעיא אפשר דלא
לא פריך אלא לרב המנוה דאמר כדרי
הכא ופסול אלא אחאי קסוב וכו' וכו'
לאו דלא תשחטו אותו ואת נט אלא
דלא תשחט

וְלִילְךָ נָתַן מִשּׁוֹם מְחוֹסֵר וּמֵן תִּמְנָה
 כֹּל שֶׁנִּקְדָּשׁ פָּסוּל בֵּא הֵכֵן
 הִנֵּה לְמַחוֹסֵר וּמֵן שֶׁחֲבוּבוֹ נִתְקַן
 הֵלָלוּ הוּא הֵלָלוּ הוּא מוֹךְ שֶׁ
 נִשְׁמַר וְנִזְוֵה דִּהֵס אַחֵר שֶׁעֵבֵר הֵלָלוּ
 לָהֶם הַמְמוּנָה (יִזְמַח לָךְ) דִּלְךָ יִרְמִיָּה
 אֵינִי רֹאֶה חֲדָה דִּלְכִּי פִּלְגִי עֲלֶיהָ וְאֵל
 הָסֵד נִדְבָחָה וְנִתְּנָה מִדָּא אַחֵר הֵלָלוּ
 הַכְּחוֹז וְהַחֵם מִלֵּא מִלֵּא מִלֵּא וְאֵל
 הַכְּחוֹז וְהַחֵם מִלֵּא מִלֵּא מִלֵּא וְאֵל

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

קמחא מיקטל קטליה. דשמיטת קדשים בחוק שמיטה שאינה ראויה ונהי' דלענין שחטוי חוק להחמיצו כרת היא שמיטה דגזירת ההכחוש היא אצל לכל מילי לאו שמיטה היא בדאמרינן ב' כסוי הדס (לפני פה) דגמר מנכוח טבח והכין (וצראשית מג) וכיון דלאו שמיטה היא

קמא מיקטל קטליה שני מתקבל בפנים הוא
כרת נמי ליחייב חולין בפנים שניהם פסולין
והשני סופג את הארבעים מכדי שמעינן ליה
לרבי שמעון דאמר שחיטה שאינה ראויה
לא שמה שחיטה קמא מיקטל קטליה שני
אמאי סופג את הארבעים קדשים בפנים
הראשון כשר ופטור והשני סופג את הארבעים
ופסול מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר
שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה
ששחיתת קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה
היא (ב) דכמה דלא זריק דם לא מישתרי
בשר שני אמאי סופג את הארבעים ופסול
אלא שמע מינה דלא כרבי שמעון פשיטא
דהכי איתא שחיטת קדשים איצטריכא ליה
סלקא דעתך אמינא שחיטת קדשים שחיטה
ראויה היא דהא אי נחר וזריק דם לא מישתרי
בשר וכי שחט מישתרי בשר ושחיטה ראויה
היא קמ"ל ולילקי נמי משום לאו דמתוסר
וזמן דתניא מנין לכל הפסולין שבשר ושבישה
שהוא בג' ירצה ת"ל י'שור ושה שרוע
וקולט וגו' לימוד על הפסולין שבשר
ושבישה שהוא בלא ירצה כי קא חשיב

לאוי דאותו ואת בנו לאוי נוכראי לא
בחין דלאוי נוכראי נניהו וקא חשיב דקתן
כרת ושניהם סופגין את הארבעים בשלמא
בנו אלא ראשון אמאי סופג לאו משום לאוי
לאו דאותו ואת בנו חשיב לאוי נוכראי
ואת בנו לא חשיב לאוי נוכראי י"ב ז"ר א

[illegible][illegible]

מסורת הש"ס

(א) [זכרים קיד:] (ב) [51-
שני:] (ג) [דף פא:] (ד) ע"י
רש"א מה שהיה בל"פ על
תוספות וע"י ת"ש,

תורה אור השלם

1. ושור ושה שרוע
וקלוט נדבה תעשה אתו
ולגדר לא ירעה:
ויקרא כב כג

הנהות הב"ח

(א) גמי' שחיתת רחמים הוי'
דכל כמנה דלג: (ב) רש"י
ד"ה שחיתת קדושים גמי'
שחיתת: (ג) רמב"ם ד"ה
דכל כמנה דלג ופי' ודא
מורה קרי: (ד) בא"ד
שחיתת קדושים שחיתת
רחמים. ג"כ פי' שחיתת
הרמזות: (ה) בא"ד שמה
לא חרוק הדם. ג"כ פי'
שמה לא חרוק דם של
שנים: (ו) בא"ד אלא
מנחות אין מנחה:

מוסף רש"י

לימוד על הפסולין כו'.
ומחוסר זמן פסיל הוא
(בבבית ליד).